

GAZETA STRĂZII

ZIARUL PERSOANELOR ADULTE FĂRĂ ADĂPOST

EDITAT DE samusocial din România

Greșeala

de Boschetarul Român

De prea multe ori greșim: față de semenii noștri și față de noi înșine. Voit sau nu, o facem. De ce o facem? Din egoism; în fiecare din noi există o doză de egoism. De multe ori nu o putem controla. Cămașa e mai aproape de noi și credem că totul ni se cuvine. Încercăm să ne supra-evaluăm (în comparație cu semenii noștri), să judecăm cu mijloace de măsură greșite, subiective, un lucru cu care ne întâlnim în viața de zi cu zi. Problema se pune atunci când nu reușim să înțelegem că am greșit și nu încercăm să învățăm ceva din acest lucru. Un dicton latin spunea că "a greși este omeneste, a persevera este diabolic". Viața rezervă extrem de multe exemple care ne fac să devenim diabolici.

Iertăm mojiția unui coleg, facem abstracție de comportamentul unora dintre cei cu care intrăm în contact și sperăm că acest lucru nu va lăsa urme sau răni adânci. Iertăm astăzi, o facem și mâine, dar până când? Ne izolăm și încercăm să trăim într-o lume ideală. Drogurile, alcoolul sau alte metode de evadare, creează iluzii care ne detașează de lucrurile care ne fac rău. E doar ceva tem-

porar; când redevii conștient, urâtul reappare, mai aprig și mai puternic.

Ce facem? Cei slabi de caracter recidivează, devin dependenți. Unii o fac din teribilism, alții din slăbiciune. Toți însă au nevoie de ajutor. Ce facem noi ceilalți, cei care dorim să rămânem conștienți și nu dorim să evadăm din realitate? Luptăm! Cu mijloacele noastre modeste; câteodată nu ajungem la niciun rezultat. Încercăm să le dăm un sfat, o vorbă bună, o altă cale de abordare a problemelor. Încercăm să-i determinăm să se analizeze și să vadă unde au greșit. În foarte multe cazuri ne lovim de un zid foarte gros, care nu poate

fi spart; nu acceptă ideea că greșesc. De multe ori suntem chiar jigniți: cine suntem noi să-i judecăm?

De multe ori căutăm rezolvarea într-un sfat duhovnicesc; Biserica este ultimul refugiu. Dar ce te faci dacă și de aici ești (uneori) gonit? Nu datorită ție, ci pentru simplul motiv că ești catalogat laolaltă cu ceilalți care nu au nimic sfânt și nu respectă nicio regulă.

Libertatea atât de dorită de părinții și bunicii noștri a adus acelora care și-au dorit-o toate provocările unei lumi care nu ne este specifică nouă, românilor. Am renunțat la tradițiile noastre pentru sărbători importate (ca să fim în

rândul lumii).

Avem după '89 Bronxul nostru. Nu-l cunoașteți? Este renumita zonă a periferiei Capitalei: lume interlopă, prostituție, droguri, trafic de persoane. Bunicii noștri și-au dorit venirea "americanilor"; ei bine, au venit. Nu cu democrația și nici cu sistemul legislativ bine pus la punct. A rezultat o libertate prost înțeleasă, adaptată la un sistem legislativ permisiv, incapabil să ia măsuri pentru eradicarea acestui flagel.

Suntem incapabili să ne asumăm greșelile trecutului, să nu le repetăm. Tăria de caracter este un lucru pe cale de dispariție în zilele noastre. **Pagina 3 »**

Durere

de Zorba

Ca o himeră m-ai cuprins, durere
Sub lanțul tău granitul se sfărâmă
Tot ce-i frumos clădit pe lume, piere
Iar visul făurit mi se dărâmă.

Ce ai în tine, de faci omul
Să sufere fără odihnă?
Îi dai nopți lungi, dar îi iei somnul
Și îi macini sufletul în tihnă.

Din întuneric ești venită
Și te strecoari în orice suflet
Să-l asuprești nestingherită
Cu chip senin și plin de zâmbet.

Urâtă ești de crăpi oglindă
Pe lac din codrul secular
Și fiarele fug să se ascundă
Să nu pătrunzi al lor hotar.

Si cauți inimă plâpândă
Să o frământă, să-i sângeri rană,
Iar de n-o afli, stai la pândă
Căci lacrima ți-e dulce hrană.

Cauți o pată de rugină,
Iar de-o găsești, o faci mai mare.
În fier curat prinzi rădăcină
Și îl străpungi fără scăpare.

Cu fierul roșu în carne vie,
Te joci și răzi și timpul trece.
Te înfiori de bucurie,
Iar fierul-l scoți doar când e rece.

Te crezi stăpână și ești tare,
Căci urâtenia îți dă putere.
Dar nu mă frângi, căci am răbdare
Aleasă armă ce nu piere.

Cu pas încet dar hotărât,
Și cu voință de granit
Calc peste tot, de este urât,
Și te alung în infinit.

Ca o himeră m-ai cuprins, durere,
Și lanțul tău, pe umăr greu apasă.
Dar cât timp crezul îmi va da putere
Vei fi în fața mea...neputincioasă.

-Hai noroc moșule! Zaci și te bucuri de libertate?
Ce ai în spate?
-Da, zac împreună cu lumea, iar ce am în spate... din
ești mă uit la tine, și tu o so capeti, tinere, cochilia!

-Ce zici soro de noul venit? Tinerele?!
-Timid, stângaci... Ca la prima întâlnire. O să
aibă timp destul să ne cunoască pe amândouă.
Frumoasă și Piestia... Ho, ha, ha!!
-Da, da, strada cu cele două fete ale ei, una
"frumoasă" și spoito, alta hădă dar reală.

ANUNȚURI

Dinu Dumitru, 22 de ani, cu experiență de operator PC, caută loc de muncă în domeniul IT.

Îl puteți contacta la adresa de e-mail:

dumitru_dinu2003@yahoo.com.

Cine sunt eu - noi?

de Boschetarul Român

Sunt un om ca oricare, cu bune și cu rele. Aș putea să mă definesc ca un om obișnuit, prematur îmbătrânit de loviturile inerente ale vieții. Un om care și-a iubit semenii și care a crezut în ei. Un om care nu a conceput ideea că cineva aflat în necaz nu trebuie ajutat. Am făcut-o pur și simplu, fără a căuta vreun folos de orice fel. Am încercat să-l ajut, cu un sfat, cu o vorbă bună, cu experiența mea de viață și cu toate mijloacele mele de acțiune. Nu am făcut diferențe între semenii mei și nu i-am judecat. Am încercat să fiu obiectiv, detașat și să-i arăt lucrurile greșite, nu ca o dojană, ci ca o modalitate de îndreptare, spre a-l determina să nu insiste în greșeală. Am fost rănit, jignit de foarte mulți colegi. Nu oricine are puterea de a accepta judecata altora. Este dificil să accepți că altcineva are dreptate. De obicei, credem greșit că suntem deținătorii adevărului absolut, iar în momentul când altcineva ne determină să aflăm că nu este așa, suntem tentați să negăm.

Câteodată o facem violent, verbal sau fizic, conform educației primite. Am încercat să înțeleg toate tipurile de suferință, fizică sau mentală, încercând să nu râd de unele dizabilități ale unor colegi. Am descoperit printre PAFA și colegi care n-au știut să viseze, care n-au putut spune cu umor unele lucruri dureroase, care provocați, pot argumenta științific multe probleme universale. Acești oameni merită o șansă! Merită să-și redobândească acel sentiment că încă pot fi utili, că nu sunt marginalizați. Că mai pot fi utili!

Nu poți cunoaște un om decât dacă îl provoci la discuție. Veți avea surprize plăcute sau neplăcute. Unii sunt înrăiți de încercările vieții, alții sunt împăcați cu condiția în care se găsesc. Unii sunt violenți sau impertinenți, în speranța că așa vor fi stăpâni pe situație, alții interesați cu o profundă competență în problemele sociale. Alții, pur și simplu, vizionari, cu acel concept de libertate veșnic tânăr, al generației Power Flower, din care fac și eu parte. Veți mai găsi printre noi acei încăpățânați ai pacifismului și ai libertății adevărate, nebuni frumoși care mai păstrează ceva din Don Quijote. Acest lucru mi-a oferit acel sentiment că nimic niciodată nu este iremediabil pierdut; că aparenta linie de sosire nu este decât un nou început, o nouă direcție, o nouă șansă. Totul este să ai puterea să vrei și să-ți dorești să pornești spre acel nou drum. Faptul că avem posibilitatea să mai spunem ce gândim, să mai desenăm o caricatură să dăm sfaturi ori poezii, este un mare privilegiu

oferit de către cei care au grijă de destinele noastre. Trebuie să avem tăria de a ne ridica la înălțimea acestei șanse. Timid, modest, cu erori mai mari sau mai mici, să ne achitam de această sarcină – de a vorbi despre noi. Dacă am reușit sau nu, vom afla. Acest ziar mi-a dat posibilitatea să prezint cu alte cuvinte și valențe, lucruri pe care le vedem pe stradă și nu ne fac plăcere. Nu m-am dorit un purtător de cuvânt al PAFA, din decența de a nu avea dreptul să judec moralitatea sau drama care i-a determinat să ajungă într-o astfel de postură.

Am încercat să prezint lucrurile din punctul meu de vedere, cu mijloacele proprii de exprimare, poate mai potrivite decât ale altora. Dacă am reușit sau nu, veți hotărî dumneavoastră cititorii.

Am avut șansa să vin pe lume într-o familie de oameni de artă: tatăl meu, muzician amator, bariton în corul bisericii, iar mama soprana în același cor. Părinții mei erau oameni de cultură; fratele tatei - bariton la opera din Brașov. Ceilalți doi unchi ai mei pictori, elevi ai marelui Grigorescu: unul portretist, celălalt peisagist. Vărul meu mai mic, pianist la Opera din Timișoara. Eu? Artist, având câte puțin de la toți. Nu mă consider un intelectual, ci pur și simplu un om de cultură. Nu agricol! Mi-a plăcut să citesc, să studiez. Mă văd și acum "băiat fiind", cum cutieram pădurile în satul copilăriei mele. Un copil cu ochii mari serbând frumosul din tot ce mă înconjoară. L-am iubit pe Eminescu; nu se putea altfel. Am crescut într-un idealism adevărat, nu utopic; fiecare om își poate aduce aportul la bunăstarea alor săi și a țării. Mi-am iubit și îmi iubesc țara, locul în care m-am născut, unde am crescut

și unde m-am format ca om. De aceea, nu am părăsit-o niciodată.

Am crezut cu încăpățănare că fiecare, poate într-un efort colectiv, să schimbe în bine lucrurile. Poate unii mă consideră socialist. Nu știu! Poate au dreptate. Dar ce este rău în a fi convins că poți schimba în bine unele lucruri care merg prost?

Dreptul legal la muncă, e greșit? Deloc, deși este un slogan comunist. Performanță în domeniul de activitate și profesionalism într-o economie liberă, slogan democrat liberal? Aș, tot comunist. Cel puțin așa am perceput eu. Așa am fost învățat de către dascălii mei.

Ce am devenit? Un PAFA. De ce? Pentru simplu motiv că s-au cernut valorile umane și nu în bine. România mea are alt sistem de va-

Tratați-vă singuri!

Rostopasca

Pentru negi, bătături, un remediu excelent este sucul portocaliu extras din tulpina sau frunza de rostopască, planta cu frunze palmate, flori galbene, care crește prin dosul caselor sau al gardurilor, preferând umbra. Se rupe o frunză sau o tulpină și se punctează negul sau bătătura cu sucul portocaliu, măcar o dată pe zi până la vindecarea completă. Se face consecvent, zi de zi, fără întreruperi. Procesul nu este dureros.

Atenție! Să nu atingă și pielea din jur, pentru că se poate arde.

Inesa

Drojdia de bere

Dacă apar pe piele iritații ce seamănă cu o eczemă, consumați dimineața, pe stomacul gol, timp de 10 - 12 zile, câte o bucătică de drojdie de bere, proaspătă (jumătate de cubuleț sau cam cât o nucă).

Drojdia de bere este una din cele mai bogate surse de vitamina B (B1, B2, B6, B12).

Inesa

Cum să devii PAFA în trei zile

de Elena Marinescu

Nu te regăsești niciodată singur pe stradă din întâmplare. De cele mai multe ori la baza acestui fapt stă o lungă poveste, care se trage câteodată încă din copilărie. Se adună atâta presiune pe umeri în timp încât la un anumit moment atinge punctul de ruptură. Și te spargi. În acea zi te trezești singur și mergi, fără scop. Liber. Foarte liber. Greutatea care te zdrobea a dispărut ca prin minune. Nu mai e nimic care să te atingă. Aproape că-ți fierbe capul gândindu-te la perspectiva că nu vei mai reveni înapoi. Fiecare pas te îndepărtează de trecut. N-ai nici o idee despre ce vei deveni și asta te face să râzi. Râsul nu ține mult. Câteva ore doar. Pentru că apoi e din ce în ce mai puțin nostim. Starea de grație va dura o perioadă în care cheltuiești banii de care încă mai dispui, câteva zile, în cel mai bun dintre cazuri.

Tentația de a te retrage din joc devine atunci puternică. Poți să te sinucizi, răspuns care nu te satisface pentru că fapta are inconvenientul de a fi ireversibilă. Poți să sfârși mai încet, în alcool, medicamente sau alte substanțe mai mult sau mai puțin halucinogene. Asta durează cât durează, iar când se termină nu mai rămâne mare lucru de recuperat. Poți, în sfârșit, să îndeși două fleacuri într-o "garsonieră" (a se citi geantă) și să-ți vezi de drum.

Bun venit în club!

Abatele Pierre, un profesionist în problematica oamenilor străzii, spune că trei zile sunt suficiente pentru a deveni o PAFA autentică. Oricare ar fi punctul de plecare.

Trei zile fără a mânca altceva în afara de sandvișuri, și asta dacă ai noroc.

Trei zile să dormi cu teamă și să te trezești cu frica în suflet la cel mai mic zgomot.

Trei zile pentru a descoperi că în zori fiecarei dimineți este răcoare chiar în plină vară.

Trei zile fără să te speli și fără să-ți schimbi lenjeria.

Trei zile să mergi în neștire, fără un scop anume.

Trei zile să suporti incapacitatea de a pune cap la cap două idei coerente pentru că îți fierbe capul de atâta neliniște.

Trei zile pentru ca ceilalți să își întoarcă privirile atunci când te întâlnesc.

Trei zile pentru a-ți distruge apartenența la specia umană.

Ei bine, după aceste trei zile începi să descoperi că te simți ca un animal. Orb și surd la tot ceea ce te înconjoară, nu mai este cazul de bune maniere și nu ai decât o singură obsesie: mâncare și dormit.

Mai puțin ca preocupările probabile ale unui câine sau ale unei pisici.

Rămâi inert și nu poți decât să constați dispariția brutală a tot ce făcea din tine un om. Și nu poți să observi

asta decât în primele zile, căci lucrurile evoluează (sau involuează?) repede, foarte repede. Se instalează deja comportamentele ancestrale de supraviețuire.

Să te regăsești pe stradă fără un sfânt este o agresiune de o violență extremă. Ceea ce este suficient pentru a te răsturna în nebulie sau pentru a te întoarce spre violență, deci spre închisoare.

În ce te privește, ce simți?

Să zicem că tu ești mai rezistent.

Să presupunem că supraviețuiești mai mult de trei zile...

Dar asta este altă poveste. ☼

Greșeala

de Boschetarul Român

Continuare din pagina 1 »

Toți dorim să o ducem mai bine, să ne putem permite o viață decentă.

Depinde de fiecare ce înțelege prin decentă; cheltuim fără măsură bani, energie, tot ce ne poate oferi natura. Totul trebuie să aducă profit. Încercăm să supraviețuim într-o lume care se sufocă zilnic. Mințim cu o siguranță și o nonșalanță pe care ajungem să o credem și noi. Furăm în diverse moduri mai mult sau mai puțin, știind că nimic nu se poate întâmpla. Suntem invidioși pe vecinul nostru.

Să cred că rușinea este astăzi o slăbiciune? Cel puțin așa m-a lăsat să înțeleg un coleg PAFA. Ce faci cu rușinea? "Mori de foame!", mi-a

spus cu o hotărâre care m-a înfiorat. Înseamnă să îmi reneg întreaga viață. Principiile morale moștenite de la părinții și bunicii mei ar trebui terfelite și schimbate.

Să știu că o informație privind o sursă de hrană sau de ajutor, trebuie păstrată numai în folosul meu, este ceva inacceptabil pentru mine. Nu pot fi așa. Faptul că, involuntar, în caracterul și principiile mele s-a strecurat îndoiala, este un lucru grav. Este o greșeală. Problema este că Eu încă mai pot să mi-o asum. Alți nu o mai pot face. Ce ne-a schimbat?

Poate viața de zi cu zi ne transformă în păsări de pradă. Rușinea, demnitatea sunt slăbiciuni pentru

o PAFA: nu lupți, nu mănânci. Viața unei PAFĂ este o continuă luptă, pentru un loc mai frunțos la o coadă la baie, alimente, haine etc. Foamea îi face pe unii dintre colegii mei să uite că în dreapta sau stânga lor este o femeie sau un bătrân. Pentru unii, credința trece prin stomac, nu prin inimă. În unii dintre colegii mei, ordinea firească a lucrurilor a suferit o mutație, o dereglare.

Unii iubesc cu mintea, gândesc cu inima și nu mai reușesc armonia sentimentelor. Tot timpul am refuzat să fiu dependent de absolut orice ar putea să strice echilibrul mintal. Nu m-am drogat și nu am fost dependent de alcool. Am căutat permanent să pot fi în stare să judec limpede lucrurile. Evadând temporar în lumea viselor date de droguri ori de euforia bahică, amâni până la următoarea dată, problemele zil-

nice. Nu ai cum să le rezolvi decât dacă ești lucid și găsești soluții. Poate de aceea nu am fost primit cu bucurie în cercurile de amici pe care le-am avut. Faptul că aveam permanent un răspuns logic la întrebările lor fără răspuns, i-a făcut să nu-mi caute compania. Poate de aceea sunt mai aproape de Biserică; poate aceasta este experiența evadării mele în cultură.

Am iubit frumosul în absența lui. Am refuzat nonvaloarea și exagerarea.

Dacă ascuți povestea unui om obișnuit de pe stradă, imposibil să nu descoperi o tragedie, o dramă sau ghinion. Oamenii sunt tentați să se compătimească singuri. Oare este atât de dificil să-ți recunoști limitele? Este oare atât de grav să-ți asumi greșelile săvârșite și să încerci să nu le mai repeți?

Poate de aceea sunt singur. ☼

Viața ca o autostradă

de Boschetarul Român

Pentru a fi mai explicit, voi folosi în povestea mea mașini autohtone. Voi folosi mașinile de tip Dacia pentru a da a sugera o oarecare egalitate; nu voi face aluzie la persoane privilegiate, "mărci auto de prestigiu".

Deci, fiecare dintre noi pornește pe Autostrada Vieții, cu moștenirea proprie, după posibilități: unii cu Dacia Duster, alții cu Logan ori cu Lăstun. Fiecare, deși pornește din același punct către aceeași destinație, percepe drumul diferit; o fi din cauza volanului? Drumul este lin preț de vreo 18-20 km; pe această porțiune de drum, avem ca pasageri prieteni, amici, părinți și bunici. Ei încep rând pe rând să coboare din mașină și în final rămân singuri pe Autostradă. Acum încep realele probleme.

Veți spune, firesc, că sunt semne de orientare pe marginea drumului; de acord, dar acum trebuie să le interpretezi singur. Dacă drumul e lin, încerci sentimentul unei doine de dragoste;

dacă drumul e noroios și plin de gropi, sentimentul se schimbă în jale. Dacă, complet întâmplător, intri pe contrasens, atunci totul se transformă în boțet.

Am pornit la drum cu un Lăstun: o mașină mică, modestă, consum mic, fără o viteză de croazieră foarte mare. A fost o binecuvântare, deoarece la viteze mai mici, reușești să descoperi frumusețile traseului.

Trecând de kilometrul 20 au început să apară problemele inerente traficului, intersecțiile de tot felul. Dacă ești un tip curios, vei încerca toate drumurile secundare, fiind convins că vei afla locuri noi pline de frumusețe, din care să ai ceva de învățat ori de câștigat. Unele drumuri vor ocoli, altele te vor face să te miști în cerc sau te vor întoarce de unde ai plecat. Totul e să știi să alegi.

Cei pragmatici vor ține drumul drept, grăbiți să ajungă la destinație. Vei avea tot felul de sentimente, de frus-

trări, atunci când vei fi împrășcat cu noroi de partenerii la trafic, cu mașinile lor puternice. Atât de puternice, încât vor trece "fulminant" pe lângă tine, creându-ți senzația că motorul tău s-a oprit. Totul este să nu încerci să cobori din mers pentru a remedia posibila defecțiune. Fie că o vei face, fie că nu, vei ieși din această dilemă extrem de șifonat.

Când crezi că toate problemele tale au luat sfârșit, iar restul drumului va fi liniștit, cam de la kilometrul 65 vei constata că "drumarii" au hotărât că pe Autostrada ta trebuie să treacă o conductă foarte importantă pentru țară. Drept pentru care, vor săpa un șanț de-a latul drumului. Dacă ai o mașină mare și puternică treci cu nonșalanță, eventual nepregătit fiind, îți poți mușca limba. Dar cam atât. Dacă ai un Logan, vei scăpa cu o pană. Reparabilă. Noi, cei cu Lăstun, va trebui să improvizăm; altfel nu vom putea trece. Ne vom ajuta reciproc într-o solidaritate a celor modești și îi vom înjura pe ceilalți.

Într-un final, vom reuși să trecem mai departe. Cert este că fiecare va trebui să ajungă într-un final la capătul

drumului. Depinde cum o vom face; important este să putem spune că am reușit să învățăm ceva din acest drum.

La capătul drumului vom afla dacă destinația a fost corectă și vom fi judecați de agenții rutieri pentru greșelile săvârșite pe parcurs. Poate vom fi amendați; unii vor fi tentați să dea șpagă. Dar acești agenți nu primesc astfel de lucruri; dacă primesc, înseamnă că am greșit drumul.

Fie ca Autostrada dumneavoastră să fie lină, fără noroi, țevi sau alte obstacole. Așteptați-ne și pe noi, cei cu Lăstunuri. Toți vom ajunge la destinație, în mașini sau ca pietoni.

Hai să mai demonstrăm o dată că suntem români și ne putem ajuta reciproc în trafic. ☼

Continuare din Pagina 1 »

-Ce faci bătrâne? Ai aflat "răspunsul"?
-Ce faci?!! Mă dizolv în stradă pe zi ce trece, asta fac... Dar răspunsul, "hă do" și "frumoaso" nu l-am aflat, dar sper să mă ajute el...
-Cine?
-Nou venitul în stradă... Poate timpul îl va lumina... Cine știe?

Leagănul casei

de Zorba

Orizontal:

1. Leagăne;
2. Ajutor la greu – Oțet;
3. Consumă droguri (fem.);
4. Irinel mai alintat – Castă;
5. Țepoși în deșert – Sorin Popa;
6. Academia de Studii Economice (abr.) – Sărită după fix;
7. Mințit;
8. Stropi pe cămașă – Steagul pașei;
9. Din nou – Loviți;
10. Connie fara margini; Cântăreață din Paris

Vertical:

1. Mama mamei – Conifer;
2. Necăjit, de cartier;
3. Arbore rășinos – Teleorman;
4. Cu săgeată – Prepoziție;
5. Contra – Negație;
6. Organizație de ajutor social;
7. Instrument de suflat – Titi Iordan;
8. Arnăut fără final – Nu e asta;
9. Țărm marin (neologism) – Cunoscută;
10. Elena Tudor – Areale.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2				■					
3									■
4			■					■	
5							■		
6			■						
7	■		■						
8				■		■			
9			■						
10		■							■